

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/54/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121200382
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6121200382.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, zastúpený splnomocnencom JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, IČO: 47 445 092, o zaplatenie 17.980,26 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 2. júna 2021, č.k. 17Csp/17/2021-104, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a závislom výroku III. r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním zastavil konanie v časti o zaplatenie istiny 216,50 Eur s príslušenstvom (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 97,60% (výrok III.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že právny predchodca žalobcu VÚB, a.s., Bratislava sa žalobou na OS Banská Bystrica v upomínacom konaní domáhal na žalovanom zaplatenia sumy 17.980,26 Eur s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 18.001,51 Eur od 25.05.2018 do 23.03.2020 a zo sumy 17.980,26 Eur od 24.03.2020 do zaplatenia z titulu nedoplatku zo zmluvy o úvere. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy zo dňa 15.02.2017 poskytol žalovanému spotrebiteľský úver 20.000 Eur, ktorý mal splácať v pravidelných mesačných splátkach. Žalovaný svoj záväzok neplnil riadne a včas, preto ho vyzval k úhrade všetkých dlžných splátok, upozornil ho na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti. Napriek písomnej výzve žalovaný dlh nezaplatil, žalobca úver zosplatnil ku dňu 09.05.2018. Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti bolo žalovanému doručené 17.05.2018. Žalovaný dlžné sumy neuhradil ani v poskytnutej 7 dňovej lehote a dostal sa tak do omeškania so zaplatením dlžnej sumy. Na základe Rámцovej zmluvy o postúpení pohľadávok VÚB, a.s. postúpila na žalobcu ku dňu 2.3.2020 pohľadávku, z ktorej po tomto dátume žalovaný zaplatil 21,25 Eur. Žalobca si tak uplatňuje voči žalovanému len časť postúpeného nároku vo výške dlžnej istiny 17.980,26 Eur s príslušenstvom. Okresný súd Banská Bystrica vydal v upomínacom konaní dňa 19.01.2021 platobný rozkaz, voči ktorému podal žalovaný odpor, v ktorom dôvodil, že zmluva o úvere neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a preto je bezúčinná a bez poplatkov. Zmluva neobsahuje údaj o celkovej výške úveru, RPMN je uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Pri poskytnutí úveru mu bol okamžite započítaný poplatok vo výške 300 Eur, takže úver reálne čerpal len v sume 14.700 Eur. V zmluve je nesprávny údaj 15.000 Eur, čo má rovnaké následky, ako keby v zmluve údaj o celkovej výške úveru nebol uvedený vôbec. Právny predchodca žalobcu nezapočítal do výpočtu RPMN náklady spojené s poistením. Namietal tiež, že neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ktoré vyžaduje 2 úkony, a to výzvu v zmysle § 53 ods. 9 OZ a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Nakoľko nedošlo k platnému zosplateniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie pohľadávky. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom, neboli dodržané ani podmienky § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle tohto ustanovenia

môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými. Žalobca nepreukázal písomnú výzvu banky adresovanú žalovanému na splnenie dlhu, ktorá musí predchádzať postúpeniu aspoň 90 dní a ktorá je základným predpokladom pre postúpenie bankovej pohľadávky. Za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno považovať výzvu pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti, ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, keďže neobsahujú upozornenie na postup v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Spotrebiteľ totiž vo výzve musí byť upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, na vôľu banky postúpiť pohľadávku. Nebol dodržaný ani postup podľa § 53 ods. 9 OZ. Právny predchodca žalobcu nezaslal tretiu upomienku po troch mesiacoch od omeškania s mesačnou splátkou a nebolo preukázané, že od dátumu doručenia tretej upomienky uplynula lehota 15 dní, po uplynutí ktorej mohla byť vyhlásená mimoriadna splatnosť. Žalobca z dôvodu úhrady časti pohľadávky zo strany žalovaného počas súdneho konania a to v sume 42,50 Eur a 174 Eur s príslušenstvom zobral žalobu čiastočne späť, navrhol v tejto časti konanie zastaviť. Súd vykonal dokazovanie a zistil, že na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 15.02.2017 právny predchodca žalobcu VÚB, a.s. poskytla žalovanému pôžičku vo výške 20.000 Eur. Žalovaný sa zaviazal túto zaplatiť v 96-tich mesačných splátkach po 297,92 Eur (vrátane poistenia 16,20 Eur). Zo zmluvy o úvere nie je zrejмый údaj o RPMN, nakoľko sú v zmluve uvedené 2 varianty so zľavou a bez zľavy, a teda nie je zrejмый, či RPMN je 8,8% alebo 11%. Rovnako tak nie je zrejмый celková čiastka, ktorú treba zaplatiť. Splatnosť prvej splátky je 15.03.2017 a konečná splatnosť 15.02.2025. Z predloženého výpisu z účtu vyplýva, že žalovaný uhradil právnenmu predchodcovi 3.634,38 Eur. Právny predchodca žalobcu vyzval dňa 26.03.2018 k okamžitej úhrade celkovej dlžnej sumy vo výške 918,60 Eur s upozornením, že inak bude požadovať vrátenie celej sumy poskytnutého úveru. Následne podľa listu s názvom „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ zo dňa 10.05.2018 žalobca úver zosplatnil k uvedenému dňu, poskytol žalovanému lehotu 7 dní na úhradu pohľadávky. Túto výzvu prevzal žalovaný dňa 17.05.2018. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 06.03.2020 vyplýva, že VÚB, a.s. oznamuje žalovanému postúpenie pohľadávky na spoločnosť žalobcu ku dňu 02.03.2020. Nakoľko žalobca zobral žalobu späť v časti o zaplatenie istiny spolu vo výške 216,50 Eur s príslušenstvom, súd v súlade s § 145 CSP rozhodol o zastavení konania v časti istiny vo výške 216,50 Eur s príslušenstvom. Následne vec právne posúdil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa § 524 ods. 2, § 53 ods. 9, § 565 OZ a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním súd zhodnotil v rozsahu potrebnom pre posúdenie rozhodujúcich skutočností vzťahujúcich sa k podstate veci. Súd dospel tiež k záveru, že žalobe vo zvyšnej časti nie je možné vyhovieť, ale je potrebné ju zamietnuť. Právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je právnym vzťahom založeným zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Z dokazovania mal súd za preukázané, že právny predchodca žalobcu VÚB, a.s. so žalovaným uzatvorila 15.02.2017 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Žalobca ako finančná inštitúcia - banka poskytol žalovanému úver 20.000 Eur. Uvedená banková pohľadávka vo výške 18.001,51 Eur bola postúpená zo spoločnosti VÚB, a.s. na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávky. Z predložených listinných dôkazov však nevyplýva splnenie povinnosti banky pred postúpením bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. V konaní nebolo preukázané, že došlo k účinnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, že zmluvný vzťah zanikol výpoveďou alebo odstúpením od zmluvy, či vôbec bol žalovaný pred postúpením pohľadávky vyzvaný na plnenie a následné plynutie omeškania v trvaní 90 dní s plnením pohľadávky voči banke. Ust. § 92 ods. 8 ZoB vyžaduje omeškanie dlžníka v trvaní viac ako 90 dní od momentu doručenia písomnej výzvy. Uvedené ustanovenie zákona smeruje k tomu, aby bola dlžníkovi daná možnosť svoj dlh uhradiť a zabrániť tak postúpeniu pohľadávky na inú osobu ako banku. V prejednávanej veci nie je vôbec preukázaná skutočnosť o tom, či žalovaný bol vyzvaný na splnenie pôvodnému veriteľovi, a ani následné uplynutie lehoty 90 dní na splnenie povinnosti s upozornením na možnosť postúpenia. Z uvedeného dôvodu postúpenie pohľadávky z VÚB, a.s. na žalobcu je v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 ZoB a tento právny úkon je v zmysle § 39 OZ absolútne neplatný. Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru zo dňa 10.05.2018 takisto nie je platným právnym úkonom, nespĺňa podmienky podľa § 53 ods.9 OZ a § 565 OZ. Na to, aby veriteľ zosplatnil pohľadávku, môže tak urobiť najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, ak upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z výzvy žalobcu nazvanej tretia upomienka - pokus o zmier zo dňa 26.03.2018 nie je zrejмый skutočnosť, že dlžník je v omeškaní s konkrétnou splátkou najmenej 3 mesiace, uvedený právny úkon je tak neurčitý, čo spôsobuje jeho neplatnosť. Navyše samotná výzva pred zosplatnením úveru nebola preukázateľne doručovaná žalovanému, žalobca preukázal len skutočnosť o odoslaní zásielky v hromadnom poštovom hárku. Súd má za to, že v konaní nebola preukázaná ani povinnosť pôvodného veriteľa pred uzatvorením zmluvy skúmať bonitu dlžníka, pričom následok zanedbania tejto povinnosti

je nemožnosť jednorazového splatenia spotrebiteľského úveru. Neobstojí ani argumentácia žalobcu, že požiadavky uvedené v § 53 ods. 9 OZ spĺňa výzva zo dňa 26.03.2018 - tzv. tretia upomienka. V žiadnom prípade by takýto úkon banky nemohol nahradiť nedostatok výzvy na plnenie a následné plynutie omeškania v trvaní 90 dní s plnením pohľadávky voči banke. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od žalovanej strany uplatnené v konaní. Z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní pre neplatnosť postúpenia pohľadávky bolo potrebné žalobu vo zvyšnom rozsahu, po čiastočnom zastavení, zamietnuť. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, vychádzal zo skutočnosti, že v časti pohľadávky 216,50 Eur s prísl. bolo konanie po čiastočnom späťvzati žalobcom zastavené, vo zvyšku bola žaloba zamietnutá. Hrubý úspech žalobcu predstavuje 1,20% v časti zastavenia po čiastočnom späťvzati, hrubý úspech žalovaného predstavuje 98,80%, teda čistý úspech žalobcu vo veci predstavuje 97,60%, v ktorom rozsahu súd priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu účelne vynaložených trov.

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal odvolanie žalobca vo výroku II., ktorým súd žalobu zamietol a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania. Dôvodil, že súd prvej inštancie vec na základe vykonaného dokazovania nesprávne právne posúdil. Zamietol žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie, pre nepreukázanie splnenia podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je správne. Spolu so žalobou bola súdu doručená nielen tretia upomienka zo dňa 26.03.2018 (výzva na úhradu omeškanej splátky) ale spolu s ňou aj podací hárok preukazujúci doručovanie tejto žalovanému a to pod číslom zásielky RE526451006SK. Z podacieho hárku je zrejmé, že výzva bola daná na poštovú prepravu dňa 26.03.2018, čo vyplýva z dátumu na ľavej bočnej strane hárku. Následne výzva na predčasné splatenie s doručenkou sú takisto súčasťou súdneho spisu. Takže v tomto spore bolo preukázané, že k zosplateniu dlhu došlo platne. Právny predchodca žalobcu preukázateľne postupoval v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ, keď k zosplateniu pristúpil po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením omeškanej splátky a zároveň preukázal upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Takisto podmienky uvedené v § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách boli splnené. A to, že klient bol na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku písomne vyzvaný a jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Žalovaný napriek písomnej výzve právneho predchodcu žalobcu svoj dlh nezaplatil, do omeškania s jeho zaplatením sa dostal viac ako 90 kalendárnych dní. Napriek výzve banky bol viac ako 90 dní v omeškaní so zaplatením svojho dlhu, na ktorého zaplatenie bol preukázateľne vyzvaný, čím boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky. K postúpeniu pohľadávky došlo riadne a platne, čím je daná aktívna legitímácia žalobcu v tomto spore. Pri výklade právnych úkonov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť je nevyhnutné brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu. Prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Tu poukázal na nález Ústavného súdu SR, sp.zn. I. ÚS 640/2014. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku zmenil a určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 17.763,76 Eur, 5% ročný úrok zo sumy 18.001,51 Eur od 25.05.2018 do 23.03.2020, zo sumy 17.980,26 Eur od 24.03.2020 do 27.01.2021, zo sumy 17.937,76 Eur od 28.01.2021 do 24.05.2021 a zo sumy 17.763,76 Eur od 25.05.2021 do zaplatenia a priznal mu náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že podľa jeho názoru za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno považovať výzvu pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti, ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, keďže neobsahujú upozornenie na postup v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Má za to, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, preto nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlhu. Zákonnú podmienku s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval, vyhodnocoval. Pri získaní relevantných informácií pritom veriteľ musí vychádzať nielen z informácií dodaných spotrebiteľom, ale aj z informácií, ktoré veriteľ získava z iných zdrojov. Žalobca preveril úverovú zaťaženosť v príslušnom registri, nepreveril alebo nezískal však hodnoverné informácie o výdavkoch žalovaného na živobytie, ubytovanie, stravu. Pokiaľ sa týka poslednej výzvy pred začatím vymáhania, ako aj výzvy na predčasné splatenie

úveru, tieto treba považovať pre ich neurčitost' v zmysle § 37 ods. 1 OZ za neplatné. Navrhol preto odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdiť.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nie je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 17Csp/17/2021 bolo zaplatenie sumy 17.980,26 Eur s príslušenstvom (úrok z omeškania). Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v časti o zaplatenie istiny 216,50 Eur s príslušenstvom konanie pre späťvzatie žaloby zastavil a vo zvyšnej časti o zaplatenie sumy 17.763,76 Eur s úrokom z omeškania zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 97,60%.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť správnosť postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti, v ktorej žalobu vo zvyšku zamietol a v závislom výroku o trovách konania, keď dôvodom zamietnutia žaloby bol nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu.

Zásadnou odvolacou námietkou žalovaného bolo, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že pohľadávka žalobcu nebola riadne zosplatnená a následne neboli splnené podmienky pre jej postúpenie v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Odvolací súd sa so záverom súdu prvej inštancie o riadnom nezosplatnení úveru a nezákonnom postúpení pohľadávky nestotožnil.

Z obsahu spisu vyplynulo, že právny predchodca žalobcu VÚB, a.s., Bratislava poskytla žalovanému na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 15.02.2017 pod číslom úverového účtu 284554821 a registračným číslom 001743211150217 úver vo výške 20.000 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť formou zmluvne dojednaných pravidelných mesačných splátok. Žalovaný si však svoju povinnosť splácať úver riadne a včas neplnil, v dôsledku toho bol bankou listom zo dňa 26.03.2018 nazvaným tretia upomienka – pokus o zmier upovedomený, že banka eviduje pohľadávku po lehote splatnosti vo výške 918,60 Eur, vyzýva žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy, nakoľko v opačnom prípade bude požadovať, aby vrátil celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere a zároveň ho upozornila na právo banky odstúpiť od zmluvy o úvere. Táto výzva bola daná na prepravu, z poštového podacieho hárku Všeobecnej úverovej banky, a.s. s dátumom podania 26.03.2018 vyplynulo, že bola táto výzva doručovaná žalovaného pod podacím číslom RE526451006SK na adresu Ružindol 83, PSČ 919 61. Uvedená adresa je adresou, ktorú uviedol žalovaný pri uzatváraní úverovej zmluvy. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva žalobcovi povinnosť doručovať písomnosť/výzvu doporučené, resp. do vlastných rúk a tiež povinnosť poučenia o možnosti postúpenia pohľadávky. Takže odvolací súd túto výzvu považoval za riadnu výzvu, ako aj za preukázané jej doručenie. Následne bola žalovanému doručená a to doporučené do vlastných rúk zásielka, ktorú žalovaný prevzal dňa 17.05.2018, ktorou VÚB, a.s. konštatovala, že napriek predchádzajúcim upomienkam žalovaný neuhradil dlžnú pohľadávku banky, preto v súlade s príslušnými ustanoveniami VOP a zmluvy o úvere, dnešným dňom, t.j. 10.05.2018 vyhlásili predčasnú splatnosť úveru, vrátane príslušenstva so zostatkom 19.204,63 Eur. Vyzvali žalovaného na predčasné splatenie zostatku úveru v lehote 7 dní. Tento list odvolací súd považoval za určitý, zrozumiteľný a mimoriadnu splatnosť ním vyhlásenú za platnú. Následne po vyhlásení mimoriadnej splatnosti banka predmetnú pohľadávku ku dňu 02.03.2020 postúpila na žalobcu. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva, že postúpená pohľadávka je vo výške 18.001,51 Eur istina, 3.733,73 Eur zmluvný úrok, 1.650,25 Eur úrok z omeškania a 64,08 eur poplatky.

Predmetná pohľadávka je bankovou pohľadávkou, preto pre jej postúpenie bolo potrebné splniť požiadavky uvedené v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, v zmysle ktorého, ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, aj bez súhlasu klienta. V danom prípade bol žalovaný bankou vyzvaný na zaplatenie pohľadávky, a to treťou upomienkou zo dňa 26.03.2018 a aj výzvou, ktorou bol úver predčasne zosplatnený a následne po uplynutí viac ako 90 dní bola pohľadávka postúpená. Takže odvolací súd mal za to, že boli splnené podmienky uvedené v § 92 ods. 8 zákona o bankách pre postúpenie pohľadávky banky inému subjektu, teda žalobcovi. Odvolací súd tak mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil postúpenie bankovej pohľadávky na žalobcu, keď mal za to, že neboli splnené podmienky uvedené v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a že úver nebol riadne zosplatnený.

Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že má za to, že v konaní nebola preukázaná ani povinnosť pôvodného veriteľa pred uzatvorením zmluvy skúmať bonitu dlžníka v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ, pričom následok zanedbania povinnosti skúmať bonitu je nemožnosť jednorazového splatenia spotrebiteľského úveru.

Pokiaľ sa týka skúmania odbornej starostlivosti, tak súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku skonštatoval, že okrem uvedeného (neplatné zosplatnenie úveru výzvou zo dňa 26.03.2018 a listom zo dňa 10.05.2018) má za to, že v konaní nebola preukázaná ani povinnosť pôvodného veriteľa pred uzatvorením zmluvy skúmať bonitu dlžníka v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ, pričom následok zanedbania povinnosti skúmať bonitu je nemožnosť jednorazového splatenia spotrebiteľského úveru. Pokiaľ sa týka posudzovania odbornej starostlivosti, tak súd prvej inštancie túto povinnosť žalobcu zospornil napriek tomu, že žalovaný ju nerozporoval. Ak súd zosporní nejakú skutočnosť a žalobca nemá o tomto vedomosť, nemôže sa relevantne brániť, produkovať dôkazy k zospornenej skutočnosti tak mu je odňatá možnosť konať pred súdom. Zo zápisnice o pojednávaní vyplýva, že súd v rámci predbežného posúdenia veci uviedol, že nárok vyplýva z úverovej zmluvy, ide o spotrebiteľský vzťah, súd bude tento posudzovať v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ, v zmysle ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z.. Má za to, že nebol dodržaný postup v zmysle § 92 ods. 8, nedošlo k účinnému postúpeniu bankovej pohľadávky na žalobcu, ani k účinnému zosplatneniu pohľadávky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ, preto žalobca nie je nositeľom aktívnej legitímácie v spore a žaloba je preto nedôvodná. O nedostatku pri posudzovaní odbornej starostlivosti žalobcom pri poskytovaní úveru súd neuviedol žiadnu skutočnosť, takže takýto postup súdu nie je správny a bola ním žalobcovi odňatá možnosť konať. Ohľadne skúmania zákonných povinností zakotvených v ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch súd prvej inštancie neuviedol žiadne bližšie konkrétne skutočnosti, žiadnym spôsobom to nezdôvodnil, neuviedol, ako sa vysporiadal s údajmi o spotrebiteľovi v zmluve o spotrebiteľskom úvere (č.l. 7, 11 a 12 spisu), prečo tieto nepovažoval za dostatočné, akými úvahami sa riadil pri konštatácii, že žalobca nepostupoval pri poskytnutí úveru s odbornou starostlivosťou, nedal žalobcovi možnosť sa k zospornenej skutočnosti vyjadriť. Súd skonštatoval, že žalobca nemohol úver predčasne zosplatiť, pre porušenie jeho povinnosti skúmať náležite bonitu žalovaného pred uzavretím zmluvy, neuviedol však, z akých dôkazov pri tomto svojom závere vychádzal a ako tieto dôkazy vyhodnotil, takže v tejto časti je odôvodnenie rozsudku nedostatočné a nepreskúmateľné, čím súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane realizovať jej procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Vzhľadom k uvedenému tak odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ sa týka dôvodov pre posúdenie nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, pre ktoré súd prvej inštancie žalobu zamietol a to, že nedošlo k riadnemu zosplatneniu pohľadávky a nebol dodržaný postup pri jej postúpení podľa § 92 ods. 8, tieto sú nesprávne, nakoľko odvolací súd mal za to, že listom zo dňa 10.05.2018 došlo k zosplatneniu pohľadávky a takisto bol dodržaný pri jej postúpení postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd prvej inštancie sa však vôbec, keďže skonštatoval nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, nevenoval žalobou uplatnenej pohľadávke, jej výške ani príslušenstvu pohľadávky, ani prieskumu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, skonštatoval, že nepostupoval s odbornou starostlivosťou, avšak bez odôvodnenia a po nesprávnom procesnom postupe.

Odvolačný súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a v závislom výroku o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po vrátení veci súd prvej inštancie vykoná dokazovanie za účelom zistenia a preukázania oprávnenosti nároku žalobcu na zaplatenie pohľadávky, jej výšky a príslušenstva, v rámci čoho opätovne posúdi aj konanie s odbornou starostlivosťou, ktorého dôsledkom je, že veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru alebo v prípade hrubého porušenia povinnosti bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Vykonané dôkazy riadne vyhodnotí, vo veci opätovne rozhodne, ktoré rozhodnutie aj náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodní. Zároveň rozhodne aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Uvedené uznesenie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).